

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoEk/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111202747
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4111202747.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Márie Malíkovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, o zastavení exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 12. mája 2025, č. k. 10Er/71/2011-20, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Povinnému voči oprávnenému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ a ako exekučný súd v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení platnom a účinnom v čase začatia exekúcie, ďalej len „Exekučný poriadok“) uznesením zo dňa 12. mája 2025, č. k. 10Er/71/2011-20 exekúciu zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 39,83 eura do 3 dní od doručenia tohto uznesenia.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 39 ods. 4, § 196, § 199, § 200 ods. 1, 5, § 203 ods. 1, § 243f ods. 1, 3, 5, § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, § 5 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon), § 2 písm. a/ bod 1., § 14 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov.

3. V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na to, že spísaním zápisnice dňa 18.01.2011 požiadal oprávnený súdneho exekútora o vykonanie exekúcie vo svoj prospech, na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý povinného zaviazal na zaplatenie zmenkovej sumy. Exekučné konanie sa začalo dňa 18.11.2011. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi Okresným súdom Nitra udelené dňa 07.02.2011. Poverenie súdu na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 14.02.2011. Dňa 29.03.2016 doručil oprávnený Okresnému súdu Nitra prostredníctvom súdneho exekútora doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku. Oprávnený v podaní označenom ako „Oznámenie k výzve na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s § 243f ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti“ uviedol, že predmetné exekučné konanie je vedené voči povinnému, pričom hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko povinný pri uzavretí úverovej zmluvy a vystavení zmenky vystupoval ako podnikateľ. Oprávnený je toho názoru, že novela Exekučného poriadku týkajúca sa doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach, ktoré sa vykonávajú na podklade zmenky, sa vzťahuje na konania voči povinným, ktorí sú spotrebiteľmi. Vzhľadom na to sa predmetné ustanovenia na dané exekučné konanie nemôžu aplikovať, keďže hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským.

Oprávnený už k samotnému návrhu na vykonanie exekúcie priložil nielen exekučný titul a zmenku, na základe ktorej bol v exekučnom titule oprávnenému priznaný nárok, ale aj zmluvu o úvere, splatenie ktorej zmenka zabezpečovala. Dôkazy osvedčujúce vyššie uvedené skutočnosti sú od podania návrhu na vykonanie exekúcie súčasťou exekučného spisu a tým pádom aj exekučného spisu súdu, ktorý súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Zároveň oprávnený uvádza, že medzičasom nedošlo k zmene skutkového stavu a zmene obsahu dôkazov.

4. Súd prvej inštancie mal po preskúmaní spisového materiálu za preukázané, že oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie v súlade s ustanovením § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s ustanovením § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v lehote do 22.01.2016, ale až 29.03.2016, teda po uplynutí zákonnej lehoty. Súd v súvislosti s doručením doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. k.: III. ÚS 752/2016-7 z 08.11.2016 a uznesenie č. k.: III. ÚS 564/2016-11 z 13.09.2016, v zmysle ktorých súd vyslovil, že bolo potrebné predmetné doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie doručiť v zákonom stanovenej lehote priamo exekučnému súdu a nie súdny exekútorovi, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor. Obdobný záver vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.: 1CoE/40/2020-47 z 28.05.2020. Zákonným následkom nedoplnenia návrhu na vykonanie exekúcie v lehote 30 dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z. (t. j. do 22.01.2016) je zastavenie exekúcie (§ 243f ods. 5 Exekučného poriadku). Súd pritom nemôže odpustiť zmeškanie lehoty (§ 36 ods. 5 Exekučného poriadku). K názoru oprávneného o nemožnosti aplikácie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, keďže oprávnený je podnikateľom, súd uvádza, že uvedené ustanovenie odkazuje na fyzickú osobu ako takú, pričom nekonkretizuje, či ide o spotrebiteľa, alebo osobu oprávnenú prevádzkovať živnosť. Podľa živnostenského zákona môže živnosť prevádzkovať fyzická osoba, preto podľa názoru súdu, ak Exekučný poriadok hovorí v ustanovení § 39 ods. 4 o fyzickej osobe, spadá do tohto rámca aj fyzická osoba oprávnená prevádzkovať živnosť. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu uloženie povinnosti doplniť návrh na vykonanie exekúcie len v prípade, ak je povinný spotrebiteľom, nepoužil by všeobecný pojem "fyzická osoba" (pretože ňou môže byť aj živnostník). Ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku je tak potrebné aplikovať aj v prípade, ak je povinným fyzická osoba oprávnená prevádzkovať živnosť. Súd nemôže vec posudzovať v zmysle § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku skôr, ako posúdi, či návrh na vykonanie exekúcie bol doplnený v zákonnej lehote. V spojitosti s tým súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, podľa ktorej je v prvom rade nutné posudzovať vec podľa § 243f v spojení s novým § 39 ods. 4 a novelizovaným § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení novelizačného zákona č. 438/2015 Z. z. (napr. uzn. KS v Nitre, sp. zn. 26CoEk/21/2024 z 16.12.2024). Pretože súd mal preukázaný dôvod zastavenia exekúcie, ďalej sa už nezaoberal charakterom kauzálneho vzťahu medzi oprávneným a povinným. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej exekúcii sú dané dôvody na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastavil.

5. Súd podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku rozhodol o tom, že súdny exekútor má nárok na zaplatenie odmeny v minimálnej výške podľa § 14 ods. 1 vyhlášky, t. j. 33,19 eura zvýšené o 20 % DPH, t. j. 39,83 eura. Pretože zastavenie exekúcie zavinil oprávnený (doplnil návrh na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote), rozhodol súd podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, že trovy súdneho exekútora znáša oprávnený.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie oprávnený navrhujúc odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne odvodnil svoje rozhodnutie v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Uviedol, že posudzovanie povinného ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Oprávnený poukázal na skutočnosť, že dňa 03.11.2009 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. 404200205, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Tvrdil, že predmetné, ktoré na vec použil súd prvej inštancie ustanovenia sa na dané exekučné konanie nemôžu aplikovať. Oprávnený ďalej uviedol, že v návrhu na vykonanie exekúcie priložil nie len exekučný titul, ale aj zmenku, na základe ktorej jej bol v exekučnom titule priznaný nárok a zmluvu o úvere, splatenie ktorého zmenka zabezpečovala. Namietal, že si splnil zákonom uloženú povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku.

7. Povinný ani súdny exekútor sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadrili.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, oprávnený opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

11. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že exekučné konanie začalo dňa 28.01.2011, kedy oprávnený spísal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie vo forme zápisnice, ktorým oprávnený žiadal, aby súd poveril uvedeného súdneho exekútora na vykonanie exekúcie voči povinnému na sumu 1 104,13 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu vydaný Stálym rozhodcovským súdom, sp. zn. SR 09212/10 zo dňa 13.10.2010. Súd prvej inštancie dňa 07.02.2011 vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Dňa 21.01.2016 doručil oprávnený súdnemu exekútorovi podanie označené ako „Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f Exekučného poriadku“, ktoré súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 29.03.2016. Po preskúmaní doplneného návrhu na vykonanie exekúcie rozhodol súd prvej inštancie napadnutým uznesením.

12. Odvolací súd považoval za potrebné v prvom rade poukázať na nález Ústavného súdu SR zo dňa 15.03.2023 II. ÚS 511/2022, v ktorom je okrem iného uvedené, že „legislatívna konštrukcia Exekučného poriadku, ktorá obsahovala to, že proti uzneseniu v exekučnom konaní je odvolanie prípustné, len ak to Exekučný poriadok pripúšťa, vychádzala z toho, že podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku platilo, že odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Táto norma však platila len do prijatia Civilného sporového poriadku, ktorý obdobnú normu v úprave odvolania neobsahuje a ktorý okrem iného Exekučný poriadok doplnil tak, že v § 9a ods. 1 ustanovil, že ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa Exekučného poriadku sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Tieto ustanovenia Exekučného poriadku sa vzťahujú aj na exekúciu, v ktorej bolo vydané namietané uznesenie, pričom podľa § 357 písm. a/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania. Táto osobitná konštrukcia prípustnosti odvolania sa vzťahuje aj na zastavenie exekučného konania a nie je správny výklad krajského súdu použitý v napadnutom uznesení, podľa ktorého sa mal použiť § 355 ods. 2 CSP. Uznesenie okresného súdu je rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania a na tom, že proti nemu je prípustné odvolanie, nemení nič ani to, že ide o uznesenie v exekučnom konaní, keďže od 1. júla 2016 niet takej normy, podľa ktorej odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak.“ Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd predmetným rozhodnutím zaoberal a vecne ho prejednal.

13. Odvolací súd k námietke oprávneného, že hlavný kauzálny vzťah medzi oprávneným a povinným nie je vzťahom spotrebiteľským, pretože povinný pri uzavretí úverovej zmluvy a vystavení zmenky vyhlásil, že peňažné prostriedky mu boli poskytnuté na účel podnikania, uvádza, že nie je dôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v zmluve o úvere je povinný identifikovaný svojím bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Za použitia interpretačného pravidla v ust. § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv uprednostniť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím je potrebné dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, teda oprávnený. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, t. j. spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, pričom podľa názoru súdu, bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, resp. povolania, ktorý nepreukazuje konkrétny účel a konkrétnu súvislosť s podnikaním, resp. povolaním účastníka zmluvy a navyše, ak je tento údaj v zmluve len súčasťou vopred pripraveného tlačiva. V tomto smere poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 01.09.2008, z ktorého vyplýva, že ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany, ktorá ich do zmluvy nenapísala, v danom prípade v prospech povinného. Označenie dlžníka v zmluve o úvere je teda potrebné vykladať v prospech dlžníka – povinného, ktorý text tejto zmluvy vopred nevyhotovil. Za danej situácie teda možno nejasné označenie povinného hodnotiť ako pokus o vyňatie posudzovaného vzťahu spod ochranného spotrebiteľského režimu. Odvolací súd teda nemal pochybnosť o tom, že zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinnou je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ aj s ohľadom na predmet činnosti oprávneného a postavenie povinného.

14. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie za správne a v tejto súvislosti konštatuje, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku bolo potrebné doručiť podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti predmetného zákona. Ako aj z obsahu spisu vyplýva, oprávnený doručil toto doplnenie súdnemu exekútorovi dňa 21.01.2016, avšak súdny exekútor doplnenie oprávneného doručil súdu prvej inštancie až dňa 29.03.2016, teda po uplynutí zákonom predpísanej lehoty.

15. V tomto smere odvolací súd poukazuje zhodne so súdom prvej inštancie na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2016 zo dňa 08.11.2016, v ktorom Ústavný súd zaujal stanovisko, že hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), je možné vyvodiť ten právny záver, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor [§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku (pozri napr. aj II. ÚS 615/2016, III. ÚS 564/2016)].

16. Aj preto bolo vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotného oprávneného, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci uskutočnil a doručil v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu. V nadväznosti na uvedené Ústavný súd tiež poukázal na to, že právne dôsledky, ktoré vyplývajú z rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie bez preskúmania doplnenia návrhu, ktorý vyhodnotí ako podaný oneskorene, zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie, ku ktorým dospeli.

17. Ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v odvolaní sa odvolací súd nezaoberal vzhľadom na to, že vo vzťahu k predmetu tohto odvolacieho konania sú irelevantné, pretože oprávnený si nespĺnil zákonom stanovenú povinnosť a návrh na vykonanie exekúcie o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným nedoplnil v zákonnej lehote.

18. S ohľadom na uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keďže oprávnený si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, teda oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému povinnému síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že povinnému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).